

גנזי המלך

ארבע נופות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

354

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-677779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"אם בַּחֲקָתִי תִלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם"

אנוכיות

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

חזי מה שאמרו חז"ל, על חוה יצירת כפיו של הקב"ה ושותפתו של אדה"ר, שאף לאחר חטאה נשארה נביאה; **שנתנה מעץ הדעת גם לאישה עמה, כדי שלא תמות היא ויחיה הוא וישא אחרת** (מ"ר מובא ברש"י בראשית ג' ו').

לשם מה ניתנה לאדם הרגשת אנוכיות חזקה כל כך? ברור ששאיפה אדירה זו נצרכת לנו, כי רק על ידה לננו כח הדחף להגיע אל דרגות גבוהות בעבודת ה', **כמ"ש; "אם תִּבְקֶשְׁנָה כִּפְסֹף וְנִמְטְמוֹנִים תִּחַפְּשֶׁנָּה... אִז תִּבִּין יָרָאת ה'"** (משלי ב ד). אבל כלי מסוכן הוא זה ואם לא משתמשים בו כהוגן, יש בכחו לדחות האדם לגמרי מעל בוראו ח"ו. כדי להרגיל את האדם להשתמש באנוכיותו אך ורק לעבודת ה' ולטובת זולתו, נתנה לנו התורה את המצוה; **"וְאֶהְבֶּתְךָ לְרַעְיֶךָ כָּמוֹךָ"** (ויקרא יט יח).

היינו: שיתרגל ללמוד מאנוכיותו את צרכי זולתו ומרגשי עצמו ילמד להמנע מלפגוע ברגשי חברו; **'דעלך סני לחברך המשך בעמ' 2 <<<**

"אם בַּחֲקָתִי תִלְכוּ" יכול זה קיום המצוות? כשהוא אומר: 'נָאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ' הרי קיום המצוות אמור. הא, מה אני מקיים "אם בַּחֲקָתִי תִלְכוּ"? שתהיו עמלים בתורה' (רש"י). אחת ההבחנות הפנימיות שבנו היא, הבחנת מציאות האנוכי שלנו, שהיא הרגשת הווייתנו העצמית. האנוכי, מרגיש את מציאותו כיחידה בפני עצמה נפרדת מכל הויה אחרת. זו הרגשה פנימית עמוקה אצל כל אדם ומחמתה, דבר טבעי הוא לו, להרגיש על כל פנים בתת הכרה, שהוא קודם לכל אדם.

האנוכי שואף תמיד לסיפוק רצונותיו וכשהוא משיגם אנוכיותו מתחזקת עוד יותר. כשמגיע אדם למידה זו, הריהו עלול לרדוף כבוד ולהתכבד בקלון חברו ולבוא לידי כל המדות הגרועות הכלולות בכח הנטילה. הרגשה זו מכסה ומאפילה גם על הכרת בוראו, כי אינו רוצה להתבטל אליו ומרגיש את עצמו ואת שאיפותיו כרשות אחרת נפרדת ממנו ית' והרי זו כע"ז ממש בלבו של אדם.

הדחפים הבאים מן האנוכי, הם מהחזקים ביותר בכחות הכהים הפועלים באדם מתחת לסף ההכרה ויש בידם לדחות גם את אהבתו לידידיו וקרוביו החביבים עליו ביותר. אין זאת אומרת שאין אהבתו אליהם שלמה, יכול להיות שלבו מלא אהבה אבל זה בחיזיונות הלב, בתת הכרה עדין אהבת עצמו קודמת. פוק

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בתל אביב

לא תעביד' (שבת' לא.) וכמ"ש; "נָגַר לֹא תִלְחָץ וְאַתֶּם יְדַעְתֶּם אֶת נֶפֶשׁ הַגֵּר כִּי גֵרִים הָיִיתֶם" (שמות' כג ט). גם ישתדל להשיג מדרגה עוד נעלה מזו, לרצות בעד חברו כל מה שרוצה בעד עצמו ובוזה יבוא להתכללות, במקום פירוד ובוזה יבנה את עצמו ואת כל סביבתו ואשרי חלקו. מובן שדבר זה דורש התהפכות מן הקצה אל הקצה מטבעו והרגלו של האדם. השער הראשי שבו יתקרב האדם ליכולת ההשתנות הזאת הוא, עבודת התפילה. בתפילה מכיר האדם את בוראו שהוא המשפיע לו כל חיותו וגם את אנוכיותו ולומד להכניע את עצמו לפניו ית', **הרי אמרו ז"ל; 'ש'תפילה היא במקום הקרבנות'** (ברכות' כו:) וכבר נתבאר מה **שכתב מהר"ל**; שעבודת הקרבנות היא להורות ביטול כל הווייה אחרת כלפי הווייתו ית'.

לימוד התורה מאידך גיסא, לכאורה נראה שעלול הוא להגדיל את אנוכיות האדם, שהריהו מתגדל בדיעותיו החדשות וכל שכן אם זוכה לחדש חידושי תורה, הרי לכאורה לא ימלט מהתפאר בהם בלבבו, הלא גם לאחד מגדולי התנאים קרה כזאת, כמובן בדקי דקות כפי מדרגתו הרמה, **כמו שמעידה הגמרא; 'מעשה שבא ר' אלעזר ברבי שמעון ממגדל גדור מבית רבו והיה רכוב על החמור ומטייל על שפת הנהר ושמה שמחה גדולה והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה'** (תענית' כ.). הלא זוהי הסכנה שדיברנו עליה. ונזכור נא, שזהו ר' אלעזר, שעליו אמר אביו ר' שמעון בר יוחאי: **'ראיתי בני עליה והם מועטים; אם שנים הם? אני ובני הם'** (סוכה' מה:).

'נודמן לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר, אמר לו; 'ריקה, כמה מכוער אותו האיש, שמא כל בני עירך מכוערין כמותך?' אמר לו; **'איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשאני, כמה מכוער כלי זה שעשית'.** כיון שידע בעצמו שחטא, ירד מן החמור ונשתטה לפניו ואמר לו; **'נענתי לך מחול לי!'** אמר לו; **'איני מוחל לך, עד שתלך לאומן שעשאני'.** עי"ש גודל תשובתו והתבטלותו של ר' אלעזר ושלא רצה האיש למחול לו עד שנתבוזה ר' אלעזר ברבים. ועי"ש **ברש"י**; שיש אומרים שאותו האיש היה אליהו זכור לטוב ונתכון להוכיחו שלא ירגיל בדבר.

ומעתה מה נעני אנן אבתריה? ומה יעשה זה שאין אליהו הנביא בא להוכיחו? אין עצה אחרת אלא שמוכרח הלומד לצרף ללימודו את עבודת התפילה, כדי

שירגיל את עצמו להתבטל אל השי"ת ולהכיר שה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה ושהאדם לית ליה מגרמיה כלום. וכבר ידוע מכל גדולי הדורות שלעומת גדולתם בתורה, גם תפילתם הבקיעה שחקים. ומי לנו גדול מר' עקיבא שעליו **אמר משה רבנו ע"ה; 'יש לך כזה בעולמך ואתה נותן תורה על ידי'?** (מנחות' כ"ט.). **ואמרו עליו בגמרא; 'אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית אחרת, מפני כריעות והשתחויות'** (ברכות' לא.) מעוצם דביקותו בתפילתו. ודי בזה לבייש את אותם החכמים בעיניהם, שחושבים את עצמם כה גדולים בתורה עד שמותר להם להקל בעבודת התפילה.

אכן מצאנו בענין לימוד התורה, דבר שלכאורה סותר יסוד זה של התבטלות האנוכיות. **אמרו ז"ל על הפסוק; "כי אם פתחת ה' קפצו ופתחתו? הנה יומם נללה"** (תהילים' א) **אמר רבא; "בתחילה היא נקראת על שמו של הקב"ה ולבסוף נקראת על שמו של אותו תלמיד שטרח בה"** (רש"י.). הרי שלכאורה, מעלה היא שהתורה נקראת שלו. ותמוה, הרי ביארנו שכל תכלית האדם היא להכיר שהכל מהשי"ת. המלאכים שגם הם מתגדלים בהשגותיהם הנוראות, עשה השי"ת שירגישו נהמא דכיסופא ועי"ז זה אנוכיותם שוב מתקטנת. אבל מה יעשה האדם שאנוכיותו מתגדלת ע"י השגת התורה? **'בראתי יצה"ר, בראתי לו תורה תבלין'** מה ענין התבלין שיש בתורה?

אבל הענין הוא שישנן שתי דרכים בעבודת ה'; דרך כבישת היצר ושבירתו. ודרך הפיכת הרע לטוב, היינו: לגלות את האור מתוך החשך עצמו. על הדרך השניה אמרו ז"ל, שהיא ממת השי"ת עצמו. זה שאמר הכתוב: **'מי יתן טהור מטמא לא אָחַד?' (איוב' יד) כגון: אברהם מתרח. חזקיה מאחז. ישראל מאומות העולם. עוה"ב מעוה"ז. מי עשה כן? מי גזר כן? לא יחידו של עולם?' (במד"ר י"ט א'). פירוש; שממת האחדות היא לאחד את ההפכים לשם תכלית אחת. והיכולת לעשות זאת מורה על אחדותו המוחלטת של השי"ת, שברא עולם כזה שאפילו הפכים גמורים כגון: אור וחשך, טוב ורע, מאוחדים בו לשרת את התכלית האחת, שהיא גילוי כבודו ית' לטובת נבראיו.**

מדה זו קיימת גם בתורה הקדושה; יש בתורה אור חזק מאד שביכולתו להאיר לכל מחשכי הנפש, כאז"ל; (ירושלמי' 'חגיגה' א' ז) **'הלואי אותי עזבו ותורתו שמרו, שהמאור שבה מחזירם למוטב'. ולא רק שמאיר שם בחשך, אלא שמהפך**

גם את החשך עצמו לאור, זה שמקודם החשיך, מעתה הוא עצמו מאיר ובוזה נעשית תורתו, שאינו סותר לדביקות אלא אדרבה מחזק אותה. כאשר אדם לומד תורת השי"ת ומתמסר אליה בכל לבו, התורה נעשית חלק מעצמותו ובוזה שלבו דבוק לתורה, התורה משפיעה בו קדושה והתקרבות אל השי"ת עד שמתבטל כלפיו ית' לגמרי.

סגולת הענין היא; שדוקא מהגדלת אנוכיותו מזה גופא מתהווים דביקותו וביטול ישותו. אכן מי שזוכה לטעום מתיקות לימוד התורה ומה גם אם זוכה לחדש חידושים, מרגיש בנפשו נעומת מופלגת ותענוג גדול. אבל בן תורה הדבק בתורה באמת, באהבה, כשמוצא את עצמו מלא תענוג ולבו מתנשא למעלה, מיד נפשו מתרפקת על דודה ולבו מתמלא הכרת הטוב עמוקה למי שהוא שורש כל התענוג הזה והוא נמוג בגעגועים גדולים אל קונו ב"ה, נמצא שהגדלת האנוכיות לא נשאת אצלנו אפילו רגע אחד בתור התנשאות והתפרדות, אלא מתחלפת מיד להתבטלות, לאהבה ולדבקות. הוא אשר דיברנו לעיל, שבכח התורה, החשך עצמו מתהפך לאור וההסתר לגילוי.

ויזהו גם ענין; 'בראתי לו תורה תבלין', לא כאותם הטועים לחשוב, שיכולים לקחת אל חיקם כל מיני תאוות ולבלות כל ימיהם בעניני העוה"ז ובקביעות מועטת בתורה, יתובל הכל בקדושה. אלא הכונה לבחינה הנ"ל, שהמידבק בתורה בכל נפשו, לא יירא מהגדלת אנוכיות, כי אור התורה יתפכנו לטוב. וזוהי הדרך הסגולית אשר הזכיר אא"ו הגר"ס זצ"ל ב'אגרת המוסר', שגם בלימוד ההלכה שאין לה שום קשר עם מוסר, או מדות, יושפע האדם ביראת שמים.

וכן אמרו ז"ל (סנהדרין' צ"ט:); 'כל העוסק בתורה לשמה, משיים שלום בפמליא של מעלה ושל מטה'. היינו: שבהתברר לאדם התכלית הרוחנית, מתיישבות אצלו כל הסתירות. כי בפמליא של מעלה, היינו: במדרגות העליונות, קיים שורש גם לבחינות התחתונות. ובפמליא של מטה בדרגות הנמוכות, גם שם נמצאת נקודה פנימית בחינת נקודת נשמה. וזהו גדר; **'עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרְוַמִּי' (איוב' כה) בהתהפכות ההסתר לגילוי, ההתמסרות השלמה לתורה ועבודת התפלה בדבקות, הן הן, שתי הדרכים המובילות לשלמות האדם. שתיהן מכוונות לתכלית אחת, הכרת אחדותו ית' והתבטלותנו אליו, שהן גילויי כבודו ית' והיא תכלית הבריאה. **(מכתב מאליהו' ח"ד 32). ■****

משל

ברזים במאהל בדואי

צינור ארוך המתחבר בסופו אל המשאבה המעלה ושואבת את המים מתוך הבאר. והנה, אתם לא התחברתם כלל אל הבאר, רק נעצתם את הברז בקיר. וכי ע"י כך יבואו מים באהליכם?! אלה הדברים אשר חייבים להאמר לכל אלה אשר עזבו מקור מים חיים, לחצוב להם בורות נשברים. התורה מבטיחה לנו שפע של ברכה והצלחה, אם רק נשכיל להתחבר אל מקור מים חיים- התורה הקדושה. **"אם פְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת מְצוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם. וְנִתְּתִי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם"**. אך כל זמן שאין מתעוררים לחדש את הקשר עם ה"באר", לא יועילו כל הדרכים והאמצעים להשגת שלום ושלחה, הצלחה ושגשוג. ■

נובעים מים מתוקים, צלולים וצוננים. חמדו להם הבדואים את ה"שכלול" הנפלא הזה ורכשו כמות ניכרת של ברזים, על מנת להתקינם בכל אחד מן האהלים שבמקום מושבם. כאשר תמה מלאכת הרכבת הברזים, נוכחו לדעת, לאכזבתם הרבה, כי אין המים יוצאים מתוכם. מיד הזעיקו את בעלי המלאכה מהעיר הגדולה שימהרו ויבואו לראות מדוע הופלו ברזיהם לרעה מן הברזים אשר בכרך. כאשר הגיעו המומחים למקום, פרצו בצחוק גדול **ואמרו לתושבי המקום:** "כיצד העליתם על דעתכם שיבואו המים מתוך הברזים? הרי לא הברז הוא הנותן את המים. הברז אינו אלא קצהו של

לצערנו, רבים סוברים כיום, שבעיות בטחונות, כלכליות וחברתיות ניתן לפתור בכל מיני דרכים. הם אינם מעלים על דעתם כלל למצוא מזור לבעיותיהם בדרך של: **"אם פְּחַקְתִּי תִלְכוּ"** ('ויקרא' כו ג). **הגר"י גלינסקי שליט"א היטיב להמשילם;** לבני מאהל בדואי החיים בלב המדבר, הרחק ממקום ישוב. את המים הנצרכים להם למחייתם נאלצים הם לשאוב מבורות הנמצאים במרחק רב ממקום מגוריהם ולטלטלם בפחים על גבי חמורים. ויהי היום ומספר אנשים מקרב הבדואים, בקרו בכרך הגדול. לתמהונם ראו שאין בני העיר נזקקים להביא ממרחק מימיהם, אלא, בכל בית מצוי ברז שממנו

תרנגול

"אם פְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת מְצוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם"

אח"כ חשבתי לעצמי. התרנגול, איפה הוא עכשיו? אי שם בזבל, באשפתות סביב החצר, אומר קוקוריקו. ומנקר בזבל כמה גרגרים. ומה יהא בסופו? בעוד כמה שבועות, נוליך אותו לשוחט ונאמר **'אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה'** ונאכל אותו על השלחן. אבל אני בן אדם! כדאי להיות בן אדם ולקבל סטירות לחי ולא להיות תרנגול ולא לקבל סטירות לחי! יופי! רבותי, כן, כן, בעולם ישנם הרבה תרנגולים... אבל כאשר; **"אם פְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת מְצוֹתַי תִּשְׁמְרוּ"** אז; **"וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם"**, תעשו את עצמכם, להיות בני אדם! האדם יכול לברוא את עצמו! וזהו האושר הגדול ביותר. ובכחו לזכות עוד ועוד בעזרת השי"ת, כמו שרש"י מביא כאן, עד שמגיע לשמחה הגדולה של **'אטייל עמכם בגן עדן'** (רש"י 'ויקרא' כו יב) **"וְהִייתִי לְכֶם לְאֱלֹקִים"** ('שמות' ו ז). ■

עמי ארצות נקבל פעטש... **מרבי אליהו לאפיאן זצ"ל שמעתי על דברי חז"ל אלו סיפור יפה;** "הייתי ילד" סיפר ואמר "ילד כבן חמש שנים, זרקתי פעם כוס מהשלחן. באה אמא, נתנה לי כמה סטירות לחי, אלינקה שברת כוס. מכאן ואילך ידעתי; שאם שוברים כוס מקבלים כמה סטירות לחי. חלפו ימים מועטים, אמא לא היתה בבית והבחנתי בתרנגול שלנו שנכנס הביתה, הוא עלה על הארגז של הכוסות וזרק חמש כוסות בבת אחת למטה והן נשברו. חשבתי לעצמי, עכשיו תבוא אמא ותתן לו כמובן, אוהו אוהו. אמא באה, ראתה את הכוסות, עשתה ששש... הוציאה את התרנגול מהבית, טרחה, נטלה מטאטא וסילקה את השברים. שאלתי את עצמי; אני שברתי כוס אחת וקבלתי מכות, התרנגול הזה שבר חמש ולא עשו לו כלום! אבל

"אתם" בלי ואו. דורשים חז"ל; **"וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם" 'תעשו את עצמכם'.** זו דרגה מיוחדת שזוכים לה ע"י; **"אם פְּחַקְתִּי תִלְכוּ" שתהיו עמלים בתורה.** שמעתי פעם מרבי מאיר חדש שדיבר פעם על הפסוק **וְדַרְשַׁת חֲז"ל;** **ש'עמי ארצות, זדונות נעשים להם כשגגות'** כי הם לא אשמים. אבל **'תלמידי חכמים, השגגות נעשים להם כזדונות'**. והתמיהה צפה ועולה, עמי ארצות יוצאים נשכרים שהזדונות נעשים להם כשגגות ואילו תלמידי חכמים מפסידים, שהשגגות נעשים להם כזדונות, אתמהה?! "יש כמה תירוצים לבאר את הגמרא הזו" **אמר לנו רבי מאיר;** "אבל אני לא אומר לכם תירוצים, אני אומר לכם; תקבלו מכות! לא יועיל לכם שום דבר! שגגות נעשים לכם כזדונות. וגם אין אפשרות עתה להיות בחזרה עמי ארצות, לא יועיל לנו מאומה, כבר נתפסנו, אנו בני ישיבה! אם כעת נהיה

תמונות מהרצאות של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בבני ברק

פרשת 'בחקתי'

"והתודו את עונם.. אך אני אלך עמם בקרי"

ה'חפץ חיים' הולך בדרך ההפוכה

"אם בַּחֲקָתִי תִּלְכוּ" (ויקרא' כו ג)

העיר על כך רבי אברהם מנחם רפאפורט, בעל 'מנחה בלולה'; במילת הפתיחה "אם" שבפרשה זו, מרומזות הגאולות והגואלים של ישראל, בעבר ובעתיד. בגלות מצרים; "אם", רמז לשני גואלי ישראל משעבוד מצרים; אהרן ומשה. בגלות מדי ופרס; "אם", רמז למצילי העם מגזירת המן הרשע; אסתר ומרדכי. ובגאולה השלמה לעתיד לבוא; "אם", רמז לאליהו, מבשר הגאולה ולמשיח.

על לשון הכתוב: "אם בַּחֲקָתִי תִּלְכוּ", היה אומר האדמו"ר רבי יצחק מגור, בעל ה'חידושי הרי"ם'; התורה מורה כאן לכל יחיד בישראל, שאסור לו לעמוד במקום אחד ולהשאר זמן רב באותה מדרגה; אלא עליו ללכת מחיל אל חיל, ככל שכחותיו הרוחניים מגיעים. כי ברוחניות קיים כלל גדול; או עליה, או ירידה. ועמידה במקום אחד, אף היא בבחינת ירידה. בענין זה אומרים משמו של האדמו"ר רבי משה מקוברין; במסכת 'מכות' (י: שנינו); "בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכין אותו". ממאמר חז"ל זה משמע בעליל, שצריכים תמיד ללכת ואין לעמוד במקום אחד.

אברך אחד, שלמד בבחרותו בישיבת ראדין של ה'חפץ חיים', בא יום אחד אצל רבו הדגול וקרא בשברון לב; "נשאתי ב"ה בת טובים וחותני האמיד דואג לפרנסתי ולפרנסת בני ביתי. עם זאת אני חש מועקה כבדה בלב, שאיני רואה ברכה בתלמודי. משנות ילדותי הנני עמל ויגע בתורה ועד היום לא זכיתי לעמקה של תורה. ואפילו דף גמרא עם מפרשים, אין בידי להבין כהלכה". הרגיע ה'חפץ חיים' את האברך המודאג ואמר לו בין השאר; "תמיהני עליך, שאתה משרה על עצמך מרה שחורה שלא לצורך. הנה זכית בעזרת השם לשאת אשה ממשפחה טובה ונתנה לך האפשרות לקיים את הכתוב; "נְהַיֵּיתָ בּוֹ יוֹמָם" ('הושע' א ח) באין מפריע. ועתה הגע בעצמך; כלום ציוה הקב"ה, שנהיה למדנים מופלגים וגאוני עולם?! כל מה שנצטוינו הוא, שנהיה עמלים בתורה, כפי שמציין רש"י בתחילת פרשת 'בחקתי'. כללו של דבר הוא; עלינו לעסוק כל הימים בלימוד תורה לשמה,

בין אם נגיע למדרגה של למדנים מופלגים בבקיאות ובחריפות ובין אם נהיה כל ימי חיינו סתם לומדים והוגים בתורה. וכבר הורו לנו חז"ל במצות תלמוד תורה כלל גדול; "לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין לבטל ממנה" ('אבות' ב טז)

"וְנַחֲקִימְתִי אֶת פְּרִיְתֵי אֲתָכֶם" ('ויקרא' כו ט)

כותב כאן רש"י, על פי מדרש 'ספרא'; 'ברית חדשה' (אני כורת אתכם) לא כברית הראשונה (שכרת ה' עם ישראל ביציאת מצרים) שהפרתם אותה, אלא ברית חדשה שלא תופר'. כיוצא בכך מסביר ענין זה רבי יעקב צבי מקלנבורג, בעל ה'כתב והקבלה'; עד עכשיו הטיבותי לכם, בגלל הברית שכרתי עם אבותיכם, אבל מאכן והלאה, כשתהיו עמלים בתורה ותקיימו את מצוותי, שוב לא אצטרך להזכיר לכם ברית ראשונה, אלא איטיב לכם בזכותכם, ככל הבטחותי בברית שאני כורת אתכם.

"וְנַחֲקִימְתִי מִשְׁפָּנֵי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשֵׁי אֲתָכֶם" ('ויקרא' כו יא)

מה ברכה היא זו: "ולא תגעל נפשי אַתְּכֶם" והלא אפילו בתוכחה, כאשר יהיה: "לא תשַׁמְעוּ" ('ויקרא' כו יד) ג"כ אמרה תורה; "לא מאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים" ('ויקרא' כו מד). ברם; הכונה שבדבר, היא אחרת לחלוטין. השי"ת מבטיח בזה, כי "אם בַּחֲקָתִי תִּלְכוּ" הרי; "וְנַחֲקִימְתִי מִשְׁפָּנֵי בְּתוֹכְכֶם" תהא השכינה שרויה בקרב ישראל ויהיו קדושים בעצם מהותם, כדוגמת הנפש שהיא חלק אלוק ממעל. והכונה היא אפוא, שלא יצטרך השי"ת למרק ולהגעיל ("תגעל" מלשון; הגעלה ברותחין) אותם, כדרך שמוציאים בליעת איסור מתוך כלי ע"י הגעלה, אלא יהיו קדושים וטהורים בעצם מהותם. ('רמב"ן')

"וְאִם בַּחֲקָתִי תִּמְאָסוּ וְאִם אֶת מִשְׁפָּטֵי תִגְעַל נַפְשְׁכֶם לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת כָּל מִצְוֹתַי" ('ויקרא' כו טו)

אלה שמבקשים לפרוק מעל עצמם את עול התורה והמצוות, הרי בראשונה הם מתחילים לזלזל בחוקי התורה ולמאוס בהם, בטענה שהם בלתי מובנים ואדם אין לו לעשות דברים שאינם מובנים לו. ברם; אין זו אלא אמתלה בלבד, שהרי אח"כ הם מבטלים אפילו את מצוות התורה שטעמיהן מובנים ומובהרים, משום שכל כונתם אינה אלא לפרוק עול. זהו שאמרה תורה; "וְאִם בַּחֲקָתִי תִּמְאָסוּ", אם בתחילה תמאסו בחוקים שאין טעמיהם גלויים ומובנים לכם, הרי אח"כ; "אֶת מִשְׁפָּטֵי תִגְעַל נַפְשְׁכֶם", לא תרצו לקיים אפילו את המצוות שהם בגדר משפטים, בעלי יסוד הגיוני וברור, כי בסופו של דבר, אין הכונה אלא; "לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת כָּל מִצְוֹתַי לְהַפְרֶכְם אֶת פְּרִיְתֵי". ('הדרש והעיון')

"וְהִתְנַדְּוּ אֶת עֲוֹנָם.. אִף אֲנִי אֵלֶךְ עִמָּם בְּקָרִי" ('ויקרא' כו מא)

"מדוע הקב"ה ילך עמם בקרי, גם לאחר שהתודו על חטאיהם"? שואל ה'חפץ חיים' (עה"ת). אלא; מכאן אנו למדים, כי וידוי ללא תשובה, חרטה וקבלה על העתיד, אין לו ערך. "וְהִתְנַדְּוּ אֶת עֲוֹנָם", מדבר על כך שהם מתודים על המעל שמעלו בה'. ולפי שאין כאן אפילו רמז לקבלה לעתיד להיטיב מעשיהם ושלא ילכו עמו עוד בקרי, לא הועילה תשובתם. פעם אחת, בעת אמירת סליחות בישיבה, מספר הגר"ש גרינמן ב'מעשי למלך'; השתיק ה'חפץ חיים' לפתע את הציבור ואמר; "מה מועילה אמירת סליחות, לספר לקב"ה שחטאנו לו, הלא הכל גלוי וידוע לפניו?! העיקר הוא לקבל על עצמנו שלא נשוב לכסלה!" ועורר את העם לתשובה.

פעם ענה ה'חפץ חיים' לאחד המשכילים, ששאלו: "בשביל מה שם כל מעיינו לחבר ספרי מוסר ויראת שמים, יותר טוב היה, לו היה מחבר חבורים וספורים מהחיים, או לעסוק בחכמות שיש בהן משום ישוב העולם והיה נוחל כבוד

לעיר שמשם הלכתי. ואני פני מועדות אל המקום שמשם באת". כן הדבר הזה, אמנם יכול להיות, כי העסק בהוויות העולם יביא בכנפיו ריוח יותר גדול, אבל אינני הולך בדרך הזאת, אדרבה מתרחק אני משם בתכלית הריחוק". ■

לוי; "עלה למרכבתי ואקחך אותך ואת חבילתך ולא תצטרך לכתת רגלך ללכת רגלי". **נענה לו ההלך**; "רב תודות לך על טוב לבך לעזרני, אבל מה אעשה, כי השפעת עלי טובה שאיני יכול לקבלה, כי הלא איני הולך בכוון שלך. אתה הלא נוסע

במידה מרובה?" **ענה לו ה"חפץ חיים" במשל**; "לאחד שהלך רגלי לעיירה סמוכה עם חבילה על שכמו. פגש בו איש אחד כשהוא יושב במרכבה רתומה לשני סוסים אבירים הנוסע לעיירה זו, שממנה הולך ההלך. נכמרו רחמי הנוסע על ההלך ואמר

ל"ג בעומר

מנהגי ל"ג בעומר

יכול להמשיך. ואמר למשמשו: "נחזור הביתה, שם נגיע לרבי עקיבא בקל יותר"

כתב הגאון רבי חיים פלאגי בספרו 'מועד לכל חי'; "ל"ג בעומר בכל תפוצות ישראל עושים הילולא רבא על הקדוש התנא האלקי רשב"י, זיע"א. ובמדרשים יתנו דעתם החכם שלהם והגזברים לבל יעשו קלות ראש חלילה בלילה הקדוש הלז, כי יהיה להם לפוקה ולמכשול".

מעשה שארע שבא גביר אחד מקהילת הקודש אזמיר, סמוך לאסטמבול, לקברו של רשב"י והיה בנו יחידו עמו. וכיון שראה אותו גביר שמחה זו שבל"ג בעומר, תמה תמיהה גדולה וגער בנזיפה בקהל; "רבי שמעון מת ביום זה וראוי היה לגעות בבכיה ואתם מרבים בשמחה? ונתבטלה השמחה באותו היום. למחר נפל בנו יחידו של אותו גביר מגג בית המדרש שבמירון למטה ונחלש ומת. בלילה, בא רשב"י בחלום לאותו גביר ואמר לו: "מאחר ובטלת את שמחתי, אני מבטל שמחה שלך". וכיון שראו שרצויה השמחה לאותו צדיק, התחילו עושים שמחה גדולה מאותו זמן. (אגרת ר' יוסף סופר שנת תק"כ)

האדמו"ר רבי צבי אלימלך מדינוב בספרו 'בני יששכר' (דרושים לחדשי השנה) מבאר שביום ל"ג בעומר עלה רשב"י לשמי מרומים ומסתמא ביום זה נולד ג"כ, כי הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום אל יום.

יום חתונתו של רשב"י היה בל"ג בעומר. (כתובות' סב)

ביום ל"ג בעומר סמך רבי עקיבא את חמשת תלמידיו וביניהם גדול תלמידיו, רשב"י. (כ"כ ר' חיים ויטל ב'שער הכונות' דרוש י"ב) ■

מלאי דיגרי זהב" התחילה מושכת דיגרי זהב לפניהן. אמר להם: "אם זהב אתם מבקשים, הרי זהב, טלו לכם! אלא היו יודעין, כל מי שהוא נוטל עכשיו, חלקו של עוה"ב הוא נוטל, שאין מתן שכר התורה, אלא לעוה"ב. הוי; "נתשחק ליום אחרון" (משלי' לא). (שמות רבה' פנ"ב פ"ג)

מנהג ישראל ביום ל"ג בעומר לעלות לציונו הקדוש במירון. ויתנהגו באימה וביראה, בקדושה ובטהרה, כראוי למקום קדוש זה. ויתרחקו מקלות ראש וכדומה, במקום גילה שם תהא רעדה. (כ"ה ב'שער הכונות', דרוש ל"ג בעומר, 'משנת חסידים')

מי שאין בידו לעלות למירון, או הדר בחו"ל, ילמד ביום זה מאמרי רשב"י וישמח במקומו, כי התפשטות רבי שמעון בכל העולם כולו. (כן כתב בספר 'הילולא דרשב"י', שהגה"ק בעל ה'אמרי אמת' מגור זצוק"ל, רצה פעם לעלות לציון של התנא רבי עקיבא והוצרך לטפס הרים וגבעות ובאמצע הדרך נחלש ולא היה

נוהג היה רבי אלעזר אזכרי זצוק"ל, מחבר ספר 'הרדים' והפיוט 'ידיד נפש' לעלות אל קברו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זיע"א פעמים בשנה. במערה הקדושה, ישב רבי אלעזר זצוק"ל עם שני חכמים נוספים ויחדיו עסקו בלמוד תורת הקבלה. באחת הפעמים, בעוד הם עוסקים במאמרי הזוהר ברטט ובזיע, שמעו ממעמקי המערה קול בכי ונהי... רטט וחלחלה אחזו בחכמים. מיהו המקונן על חטאי הדור, על מצבו של עם ישראל בגלות הארוכה והמרה? "אוי, אוי!" **פריץ רבי אלעזר אזכרי בבכי** "בודאי רשב"י מקונן על פשעי הדור. ואם הוא, שלא גרם לכך, מבכה מרה, על אחת כמה וכמה אנו, שחיים בדור הזה, צריכים לבכות על שכינתא בגלותא ועל ירידת הדור... רבי אלעזר אזכרי לא הסתפק בבכיה. עם שובו ממירון, יסד בעיר צפת את חברת 'סוכת שלום' ומכחה נמסרו דרשות בהלכה ובמוסר לרבים. כן יסד 'מתיבתא' לתלמידי חכמים, למען יעסקו בתורה המגינה ומצילה את העולם.

ספר הרה"ק רבי יששכר דב זיע"א מבעלזא, כי הרה"ק ה"שר שלום" זיע"א אמר פעם בעת עריכת השלחן בל"ג בעומר; כי פלא הוא שחז"ל הביאו את המעשה על בריחת רשב"י למערה, שם הגיע למעלתו הנשגבה, במסכת 'שבת' (דף לג), כדי לרמוז על ל"ג בעומר. והוסיף עוד הרה"ק ר' שלום מקאמינקא זיע"א כי עד דף לג במסכת 'שבת' יש בש"ס ל"ב מאמרים של רשב"י ומעשה זה של רשב"י בדף ל"ג, הוא המאמר הל"ג.

'מעשה בתלמיד אחד של ר"ש בן יוחאי שיצא חוצה לארץ ובא עשיר והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ. וידע ר"ש והוציאן לבקעה אחת של פגי מדון ונתפלל ואמר: "בקעה, בקעה,

עד כמה האחריות והתביעה להקדיש לאחרים?

חלק א

ועד כמה תובעת התורה מן העובד שפיקר מנוחתו להיות גולה ממקום למקום להרביץ תורה ויראה, אנו רואים ממה שספרו לנו חז"ל **תד"א פי"א; ושמא תאמרו: "אותן שבעין אלף איש שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו? לפי שהיו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס, היה להם לילך ולקשור חבלים של ברזל במתניהם ולהגביה בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל ערי ישראל; יום אחד ללכיש, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים וכן בכל מקומות ישראל וילמדו את ישראל דרך ארץ בשנה ושתיים ושלוש כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה והם לא עשו כן; אלא נכנסו כ"א לכרמו ואמר: "שלום עליך נפשי" כדי שלא להרבות עליהם הטורח. לפיכך בגבעת בנימין שלא היו עוסקין בתורה ודרך ארץ נהרגו בהם שבעים אלף איש. ומי הרג את כל אלה? אלא, סנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס' עכ"ל.** מבחיל על הרעיון עד כמה מגיע החיוב על העובד! כי התורה מטילה עליו אחריות של כל העולם כולו ולא יכול לפטור נפשו במה שהוא יושב ועובד על מקום אחד אלא צריך לנסוע ממקום למקום גם בעת שתנאי הנסיעה קשים ביותר 'שאיין סוס ואין רכב לרכוב עליו, גם אז הוא מחויב להגביה בגדיו למעלה מארכובותיו ולילך ברגליו ממקום למקום ליסד שמה מקומות של תורה. ואם תסתכל על מי אמרו חז"ל שהיה להם לקשור 'חבלים של ברזל במתניהם' ולילך ברגל?

על מי? אפשר על אותם שלא טעמו טעם טורח מימיהם? הלא אנו מדברים אודות סנהדרין הגדולה, אשר לכאורה איזה אשמה היה אם היו יושבים על מקומם וישפטו על מקומם וישיבו דבר ד' על מקומם. כמה יגיעות יגעו עד שזכו למעלה הזאת? כמה לילות כימים עשו עד עכשיו להגות בתורת ה' ויראת שמים? כמה חיים וכחות הפקירו ממבחר חייהם למען התורה? כמה נסיונות רצופים סבלו למען קנות קניני השלימות? ואם כה סבלו עד עכשיו, איזה חטא יש כאן אם ינפשו מעט ויקצרו בטרחות וימנעו נפשם מנדידות רצופות וישיבו לדורשים ולמבקשים על מקומם? מ"מ מצינו בחז"ל אשר דוקא עליהם מוטל האחריות ודוקא עליהם כל הטענות ורק מהם תובעים כל עון

וכל אשמה וחטא שנעשה בעולם הגדול. ובע"כ צריכים אנו להבין כי במקום שיש סכנה של העדר התורה והיראה הגורם אבדון הנפש והחומר של כל ישראל ח"ו, אז לא יועיל שום טענות ואז אין חולקין כבוד ומנוחה לעצמו, יהיה מי שיהיה. והדמיון בזה לרב החובל המוליך ספינה עם שבעים אלף איש שאינם יודעים שאסור לעשות חריץ וקדיחה בתוך כתלי הספינה ואז באותה שעה אם רב החובל לא ישים לב לזה, אלא יושב בחדרו תחת עול עבודתו בתנועת הספינה, הלא אין לך חטא גדול מזה. מה יועיל כל עבודתו אשר כל הספינה ואנשיה עומדים בסכנה? ועוד יותר, אשר סכנת הספינה היא סכנתו ואבדון אנשיה גם אבדון נפשו? הלא שם אנו מבינים כי החוב מוטל רק עליו שיודע הסכנה הבא מהקדיחה, לכן עליו לטרוח מזוית לזוית ומחדר לחדר לצוות באזהרה חמורה שיזהרו מקידוח ומכל דבר שיכול לבוא על ידו לידי חריטה כל שהיא ולא ימתין עד שיבואו אליו בשאלה: "האם מותר לקדוח אם לאו?" כי אם ישאלו כולם חוץ מאחד מהם יכולה הספינה להיות בסכנה ע"י החריץ שלו. ובשעה זו לא יכול לפטור נפשו, אלא עליו לטרוח בלי שום ספק ולעשות כל הלימודים והאזהרות. ואם לא עשה כן נמצא שהוא הרג כל אותם שבעים אלף איש שהיו בספינה.

כן ממש אמרו חז"ל; שהיה להם להרגיש הפיקוח נפש של הכלל כולו. ובשעה זו אי אפשר לאדם, יהיה מי שיהיה להביט רק על נפשו, כי גם הוא בסכנה. כי בשעה שאין עולם, אין יחידים, **'אם אין גדיים, אין תישיבים'**. לכן אמרו חז"ל אשר רק עליהם מוטל הטורח. ואדרבה, מפני שיגעו לילות כימים על התורה ועל היראה, חובם יותר גדול ללמד את בני ישראל תורה ודרך ארץ. ודוקא אותם שהפקירו כל ימיהם ומבחר כחותיהם למען האמת, דוקא הם יודעים ערכה, אשר יפה בעדה לנסוע ממקום למקום, לא בסוסים ולא במרכבה ולא במכונה, אלא בטרחה פשוטה וכבדה **'היה להם לילך ולקשור חבלים של ברזל במתניהם ולהגביה בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל ערי ישראל; יום אחד ללכיש, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים וכן בכל מקומות ישראל וילמדו את ישראל דרך ארץ בשנה ושתיים ושלוש כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה'** עד שיקיפו בעבודתם כל העולם כולו. עד שלא יאשר

מקום מופנה הן בכרך והן בעיר והן בכפר. ודוקא אותם שלא הביטו עד עכשיו על הסכמת העולם ולא על כל מניעה ועיכוב רק אותם האנשים מחויבים לסבול נסיונות רצופים ולא להפסיק בעבודתם אלא ילכו ליסד מקומות של תורה, גם במקום שאין מכירים אותם, גם במקום שלא יקבלום בתופים ובמחולות, גם במקום שתחלתם מר. ואם תאמר; כיון שהטורח כ"כ גדול והנסיונות מרובין, אין החטא כ"כ גדול אם יהיה השתדלותם במדה קטנה ומצומצמת? הבט נא וראה אם לא עשו כן, מה אמרו עליהם חז"ל; **'שהרגו שבעים אלף איש'**. כמה נורא החיוב הזה ומה נענה ליום פקודה? כי אין מענה והתנצלות להקטין החוב, כי האחריות ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים. ע"כ, כל מי שיש בידו להקים את התורה אל יטמון ידו בצלחת ולא יפנה אל כרמו ראשונה ולא יאהב המנוחה, אלא יאזור כחותיו להיות גולה ממקום למקום ליסד מקומות של תורה ויראת שמים. כי מי יהיו מן הנתבעים על שפלות התורה והיראה? רק העובדים שהיה בידם להקים ולבטוח בה' שימלא משאלותיהם. ע"כ מוטל עליהם אחריות עד שיקיפו כל המקומות תחת דגל התורה. ועוד ראוי לנו לדעת כי הדבר היותר קשה בעבודת השם הוא לדעת השתמשות המדות במקומם ובזמנם ובזה קרוב המעוות ומצוי המכשול וזה רק אם האדם חי על השערתו של עצמו ורוצה לכוון האמת בדעתו, אז אין לו ידיעה אמיתית. אבל בשעה שהאדם נעשה עבד לרבים ומשמש למבקשי השלמות זה מזקיק להשתמש במדותיו לפי הגבול שהדבר מחייבו והרבים יכול לתת לו גבול וקצבה בכל מדותיו והיפוכם ומשתמש בבטחה בלי שום פקפוק כלל, כיון שאינו נוגע עם עצמו אלא עם הדבר. וזה היה דרכו של רבי פרידא, שהתלמיד הזה חייב אותו שישתמש בכח סבלנותו עד שמונה מאות פעמים וידע בטח כי פה צריך להתנהג כך לא כן האדם שעושה על דעת עצמו אז לא יכול לחייב את עצמו בסבלנות גדולה כ"כ. לכן הדרך האמיתי בהשתמשות המדות הוא רק בעבודת הרבים, כי שם צריך להתנהג לפי הדבר בכחות ובהיפוכי כחות ואין שום סתירה. כי פעם מחייב הדבר להתנהג בגאווה ופעם בשפלות, פעם באכזריות ופעם ברחמנות, פעם בהצנע ופעם בפרסום, פעם ללמוד חדשות ופעם לשמור הישנות, פעם לדבר קרוב אל הנטיה ופעם רחוק

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

הוציא לו תלמידו סבלנותו מכה אל הפועל, עד שמונה מאות פעמים. וזהו הדרך הנרצה בהשתמשות המדות, שייביט על הדבר ולא על עצמו ויעשה כרבים במקום ששם נגד נטייתו כמו שעושה במקום שיש לו נטיה.... כי אדרבה, עבודת הרבים מיישרת את עבודת עצמו ונותנת לו דרך להבין ולהסביר, לסכול ולישא כמו שהתורה דורשת ממנו. (מדרגת האדם' ערך 'מזכה את הרבים') ■

מערכת התנועה. כן ממש המתנהג לפי דעתו, אז תמיד נכשל במדה הקיצונה שבו ואין לו דרך על איזה מצב ישרא. אבל מי שמוסר עצמו לרבים, כמו רבי פרידא ובמסירת נפש, אז הרבים מוציאים שלמותו מכה אל הפועל בישרות ובמדה גדולה וקטנה, הכל לפי טובת הענין, כמו רבי פרידא שמסר סבלנותו לפי כשרון התלמיד וכאשר יודמן תלמיד שיש לו תפיסה קשה, אז

מהנטיה, פעם עם חדשים ופעם עם ישנים, פעם עם מי שרוצה ופעם עם מי שנגד רצונו, פעם עבודה רוחנית ופעם עבודה גשמית, פעם לדבר ופעם לשתוק, הכל לפי התועלת שהדבר מחייב ואז דוגמתו כמו אופן עגלה שהיא עגולה סביב ואין שליבה אחת יוצא חוץ לשורת האופן. כי אם היה שליבה אחת יוצאת חוץ לשורת האופן, לא הי' האופן מתגלגל, כי השליבה הקיצונה

מבצע ב'שופר'
DVD 3 ב-10 ש"ח בלבד
03-677779

ארגון "אופק" שמח להודיע על פתיחת מסגרת תורנית במתכונת ישיבתית בירושלים בשעות הצהריים והערב
התכנית מיועדת לבחורים בגילאי 20-30
לימוד בחברותות ושיעורים איכותיים
הדרכה אישית בלימוד סוגיות תלמודיות
מגורים לבאים מחוץ לירושלים
לפרטים והרשמה:
0548-419-295, 0548-440-480

מרפאת שיניים
רבי עקיבא 44 בני ברק נוסד בשנת 1982
בקרוב סניף חדש ברחובות

אצילונ, החור הוא רק בשן. לא בכיס.
בדיקה ויעוץ מקצועי ללא תשלום

השתלות | כתרים | וכל הטיפולים הנדרשים
מחירים מוזלים במיוחד!
כדי לטלפן ולשמוע.

רח' רבי עקיבא 44 בני ברק פינת הרב קוק
03-5794757

שקר

מנהיגי השקר

הדבר דומה; לכפרי אשר יצא לדרכו אל העיר, באחד מלילות החורף, רכוב על עגלתו המונהגת ע"י שני סוסים. הדרכים היו מכוסות שלג, הקור היה עז. כדי להתחמם קמעא, לגם הכפרי מדי פעם מבקבוק י"ש שהיה עמו, עד שהשתכר. גם בשכרותו המשיך להנהיג את העגלה, דפק בסוסים והאיצים ללכת, עד שנרדם. נוסעי עגלות אחרות, אשר יצאו ג"כ לאותה דרך באותו לילה מושלג, התקשו למצוא את הנתבי הנכון, הכל היה מכוסה בשלג. מה מאד שמחו, כאשר הבחינו בסימנים שהשאירו אחריהם גלגלי העגלה שעברה במקום זמן קצר לפניהם. לא חלף זמן רב, עד ששיירה ארוכה פילסה לעצמה את הדרך בעקבות הסימנים שהותירה העגלה הראשונה. הכל היו סמוכים ובטוחים, שודאי אפשר להסתמך על הנתבי המסומן הזה, שכן ודאי היטיב העגלון הראשון להכיר את הדרך, שאם לא כן לא היה יוצא לדרכו בליל סופה ושלגים. כאשר החל השחר להפציע, מצאו עצמם נוסעי ה"שיירה", במקום זר הרחק ממחוז חפצם. כל מה שיכלו לעשות במצבם זה היה להאיץ בסוסים כדי להגיע לעגלה ה"מנהיגה" ולשאול את העגלון אם אכן זוהי הדרך. כאשר הגיעו בסופו של דבר אל העגלה הראשונה, גילו לתדהמתם הרבה שכל השיירה הארוכה, מונהגת ע"י גוי שיכור ישן ושני סוסים! כן הוא גם הדבר, מסיים ה"חפץ חיים" את דבריו, בענין העבודה זרה ובענין כל הנהגת העולם בזמן הזה. לעתיד לבוא יתגלה לעין כל, שכל נתיבי החיים אשר סללו מנהיגי העולם החפשי בכל הדורות, הינם אך שקר והבל חסר תוכן ותועלת! וזוהי המסקנה המתבטאת בדברי הנביא: "אף שקר נחלו אבותינו". ■

"אלהיך גוים יבאו מאפסי ארץ ניאמרו אף שקר נחלו אבותינו" (ירמיה' טז יט)

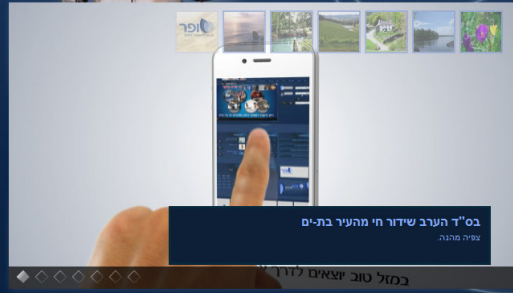
מן המפורסמות הוא, אומר ה'חפץ חיים' (עה"ת) שבכל שקר מעורבת בו קצת מן האמת. בלא זה, השקר אינו יכול להתקיים. וכבר נתבאר הדברים ברש"י עה"פ; "ובת קלב ודקש" (שמות' ג ח) (פרשת 'שלח'); כל דבר שקר שאין אומרים בו קצת אמת בתחילתו, אין מתקיים בסופו' (במדבר' יג כז). וכן הדבר גם בשאר ענינים, כמו מידת הגאווה, אף כי היא מתועבת לפני המקום, יש בה קורטוב של נחיצות, אם כי במידה זעומה מאוד כשמינית שבשמינית. וכן הדין במי שרודף אחר תאות הבצע שגם בה אפשר להשתמש בצד הטוב שבדבר, להפריש מהונו לצדקה ולעמלי תורה. שונים הם פני הדברים, כאשר מדובר בעבודה זרה. שם הכל יראו עין בעין, עת יתגלה כבוד ה' בעולם בשעת הגאולה האמיתית, כי עצבי האומות עשויים כסף וזהב, הבל המה ולא יועילו. וכמאמר הנביא: "יבשו בלשן הבשתיים פפסל האמרים למסכה אדם אלהינו" (ישעיה' מב יז). וזה מה שאמר כאן; "אף שקר נחלו אבותינו". הגויים שיבאו מאפסי הארץ יכירו אז, כי נחלו מאבותיהם רק שקר בלי קורטוב של אמת. וכך מסיים הנביא בפסוק אחרי כן; "הנעשה לו אדם אלהים נהמה לא אלהים? כלומר; כולם מתקבל על הדעת שבן אדם שהוא עצמו "נברא", יעשה לו פסל מעץ או מאבן, להשתחוות לו? הלא הבל המה אין בהם ממש. אלא, טח עיניהם מראות והחליקם ה' בהבליהם, כמו שפירש רש"י עה"פ; "רפן תשא עיניך... אשר תלק ה' אלהיך אדם לכל העמים" (דברים' ד יט). משל למה

אתר שופר TV החדש www.shofar.net

מבצע בשופר! 3 DVD ב"ח 10 ש"ח בלבד

ארגון להפצת יהדות שופר

ראשי כתבות מולטימדיה תנוט יהדות צור קשר שאל את הרב הכה את המומחה "לא אירי הישטי"א 13:39 15 מאי 2011

תצטרף אימיל

אנציקלופדיה

סמטה

כנסה סיסמה זכור אותי

כנס

Google תקן

כתבות אחרונות

בני אלזב עבר כל גבולות

דודנית הרב שליט"א
לפנישת בהר

בחן שלא עשוי אג"ד
(כנינים לפרשת בהר)

הרצאות הקרובות

ראשון 15/05/2011 בת ים

שני 16/05/2011 גדרה

שלישי 17/05/2011 סירת הכנאל

רביעי 18/05/2011 פתח תקוה

שידורים חוזרים

שידור חוזר מהרצאת הרב בני ברק רמלה

שידור חוזר מההרצאה בני ברק

שידור חוזר מההרצאה בתל אביב

שידור חוזר מההרצאה בנושבי ביטה

זמנים

פרשת בחוקותי

ר"ת	ציאה	כניסה
20:42	20:15	19:11
20:46	20:15	19:16
20:48	20:17	19:17
20:46	20:15	19:15

אלת באר שבע בני ברק חברון

הועברו לשידור ישיר

הספר עולם התשובה
מספרי הרב אמנון יצחק

ארגון להפצת יהדות שופר Online

ספרים שלמים להורדה. ספורים אישיים. כתבות יהודיות וחשיפות מאחורי הקלעים. ועוד הפתעות רבות... האתר מיועד בעיקרו למנויים קבועים שיוכלו להיחשף לכל תכניו ללא כל הגבלה וינתנו להם פריבלגיות מיוחדות לפי תרומת המנוי, פרטים באתר. בחודש הראשון כולם נחשפים לכלל האפשרויות שבאתר. נשמח לראותכם נהנים מהשקעתנו לתועלתכם.

פרסום בכל דפי האתר בכמה אופנים וגדלים במחירי מבצע למפרסמים הראשונים 050-6500666 אליהו

והרב עונה לשאלות הצופים בשידור חי. יש תמלול לכל הרצאה והרצאה שניתן להוריד. יש מסך סינימה ביתי מיוחד לשידורים ישירים. שידורים חוזרים שמועלים מיידית. פלייליסט אישי לכל משתמש. אפשרות שליחת כל תוכן והורדה ישירה. פריצת חדשות בזמן אמת בכל שעה ללא הפרעה לגולש. ברכות מהרב אמנון יצחק שליט"א בכמה אופנים. שעורי גמרא מרוכזים של רבנים רבים. שעורי 'השאלה השבועית העולמית'. שעורי הלכות. הרצאות חיות. סרטים שונים.

לאחר 3 שנים של מחשבה והשקעה של מאות אלפי ש"ח הגענו בס"ד לגרסת הבטתה הראשונה של אתר היהדות הגדול בעולם אתר שופר tv בעיצוב מדהים (עם אפשרות לעיצוב אישי) שעלה בשבוע האחרון לאויר ותוך שבוע אחד נצפו כחצי מליון כניסות.

מעבר לתצורה המדהימה והידידותית ישנם חידושים יהודיים שלא היו באתר הישן, ביניהם:

ניתן לשאול את הרב אמנון יצחק שליט"א תוך כדי ההרצאה באימייל ישיר

ערד מתנ"ס ערד בן יאיר 28 ביום שני י"ט אייר 23/5/11

השערים יפתחו ב"ח 20:00 תחילת התוכנית 20:30

כניסה 10 שקל

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ©

ההרצאות מאובטחות

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר ברמלה